Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X
nr. 26 (708)
joi 25 iunie
1959
8 pagini
30 bani

De Ziua învățătorului

Cine nu-și mai amintește oare? Era început de toamnă. O zi senină. Părinții ne-au adus pînă-n pragul școlii și ne-au lăsat acolo, bucuroși și mîndri de noi. Aveam ghiozdanul nou; la fel și caietele, cărțile, penarul... Ne-a întîmpinat omul cu ochi buni, învățătorul.

De-aici încolo, în zile și ani de școală, de cîte ori nu ni s-au aprins ochii de curiozitate, de dorința, de setea de a ști cît mai multe lucruri! De cîte ori nu s-a întîmplat ca ascultîndu-l cu luare aminte pe învățător să ne simțim urcînd dintr-odată pe piscuri neatinse de unde țara noastră dragă se vedea ca-n palmă, cu rîurile sale involburate și cîmpiile mănoase, cu orașe și sate înfloritoare. Sau, bunăoară, în picătura de apă și în firul de iarbă, învățătorul ne-a ajutat să descoperim o lume! Pas cu pas ne-a călăuzit învățătorul pe drumul științei plin de surprize și, nu o dată, de obstacole, pregătindu-ne pentru viață, pentru munca viitoare în folosul patriei. Iar dorința aceasta, cea mai înaltă dintre dorinți, de a fi cît mai folositori patriei, de a servi din toate puterile partidului nostru și poporul muncitor — tot învățătorul ne-a sădit-o, cu grija migăloasă a unui iscusit grădinar.

La 30 iunie întregul nostru popor sărbătorește Ziua învățătorului. E o mărturie a înaltei prețuiri pe care partidul nostru și întregul nostru popor muncitor o acordă muncii sale. Să încredințăm în această zi, învățătorilor și profesorilor dragi din florile dragostei și recunoștinței noastre!

ULTIMELE ZILE DE ȘCOALĂ

Prin sălile de examene

Emoții

A venit printre cei dintîi la școală. Nu-și găsește de loc astîmpăr. Ar dori ca timpul să treacă repede, repede de tot.

Privește în jur. Nici ceilalți n-au liniște. Peste cîteva clipe cei care au intrat în prima serie, la examenul oral la matematică, vor termina. Ce-or face ei acum?... O vede pe Mihaela Blaj cum, ca de-obicei, după ce se gîndește puțin, începe să vorbească rar, sigură de sine. Sau pe Panea Mihaela, președinta detașamentului... Ușa se deschide. Curioși, privesc într-acolo. Mihaela Blaj e veselă. Și Panea și Giripescu, Ciobănescu... Toți sînt veseli. Inseamnă că au răspuns bine.

Intră cei din seria a doua. L-a strigat și pe el: Grümberg Valentin din clasa a VII-a C a Școlii de 7 ani nr. 3 din capitală.

Privește îndelung bilețelele înșirate pe masă. Tovarășa profesoară zîmbește incurajator. Se simte și el parcă mai bine. Pe care din ele să-l ia? Apucă un bilețel. Anunță numărul și se așază în bancă. Ca prin farmec emoțiile îl părăsesc. Pe o hîrtie își notează ceva. In cîteva minute a rezolvat totul. Iese la tablă... Teorema lui Thalles... Efectuarea unei ecuații de gradul I... Sigur de sine, Valentin rezolvă problemele care se cer în bilețel... A terminat. Tovarășii din comisie sînt mulțumiți.

Să plece acasă?... Nu, va rămîne să vadă ce fac și ceilalți colegi... A terminat și Pîrlea, prietenul său.

— Cum a fost?

— Ușor! Am rezolvat totul.

Pîrlea este încă emoționat. Schimbă discuția. Hotărăsc ca după-amiază să meargă împreună la cinematograf. Rulează un film minunat: „Alarmă la graniță".

★

Examenul s-a terminat. Pe fișe sînt trecute toate notele. Foarte puține de 5 și 6. In rest — numai note de 8, 9 și 10. Inseamnă că toți au răspuns bine. S-au pregătit temeinic și și-au înfrînt emoțiile.

E. D.

Vești bune

- *La Cluj, la Școala de 7 ani nr. 2, pionierii clasei a VII-a au luat note bune la teze și oral. Răspunsuri frumoase au dat Martin Lidia, președinta detașamentului, Botnariu Maria, Mihai Teodor și mulți alții.*
- *Rezultate îmbucurătoare au obținut și pionierii clasei a VII-a de la Școala de 7 ani nr. 2 din Oradea. La examenul de istorie pioniera Borcea Elena a răspuns frumos. Și de răspunsurile altor pionieri comisia examinatoare a fost mulțumită.*

Moment sărbătoresc

Dimineața, cînd au venit elevii dintr-a VII-a de la Școala medie din Jimbolia aproape că nu-și mai recunoșteau clasa. Mare le-a fost mirarea cînd au intrat în clasă și, pe lîngă mulțimea de flori, au văzut pe fiecare bancă cîte o carte de vizită, cu urări de bine, pentru fiecare. Peste puțin timp, detașamentul clasei a VI-a, organizatorul acestei surprize, a venit să ureze tuturor elevilor din clasa a VII-a mult succes în însușirea profesiilor pe care și le-au ales și reușită în viață.

Intreaga clasă a VII-a a fost impresionată de atenția colegilor lor. Emoționată, pioniera Vastag Maria, președinta detașamentului de pionieri al clasei a VII-a a luat cuvîntul:

— Vă mulțumesc pentru urările voastre... Chiar dacă cei mai mulți dintre noi vom pleca pe la diferite școli profesionale, vă asigurăm că n-o să vă uităm multă vreme, nici pe voi, nici școala dragă în care am învățat... Voi mai rămîneți un an; veți învăța aici, în clasa noastră. Aveți grijă s-o păstrați curată și să învățați bine...

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar în asemenea clipe cuvintele parcă spun prea puțin. In aplauzele tuturor celor de față Vastag Maria a predat pionierilor dintr-a VI-a cheia clasei a VII-a. Au urmat îmbrățișările și urările prietenilor care se despart. La plecare, clasa a VII-a a fost condusă pe toată strada școlii. Abia la colț s-au despărțit. De acolo fiecare și-a urmat drumul ducînd cu sine frumoasele gînduri din ziua de sfîrșit de an școlar.

AL. MIHU

În tabără

Ce depărtate li se păreau zilele vacanței, atunci, cînd în adunarea colectivului de conducere al unității, pionierii s-au gîndit ce vor face în timpul verii! Și iată, timpul recapitulării materiei a trecut, al tezelor, de asemenea, și, desigur, nu peste mult timp și emoțiile examenelor vor fi uitate. Zilele pline de soare și voioșie ale vacanței sînt aproape, și pionierii de la Școala medie nr. 11 din Cluj pun la punct ceea ce au plănuit ei încă cu două luni în urmă.

— Corturile le vom așeza lîngă Ciucea, ...începe Makkai Ernest, președintele unității.

★

Ceața s-a risipit și soarele, proaspăt, se uită curios în toate părțile. Sandu sare ca ars. Azi e de serviciu. Trebuie să sune deșteptarea. Ne trezim cu toții și după ce ne îmbrăcăm, ne luăm gustarea de dimineață. Sîntem grăbiți. Astăzi plecăm într-o excursie mai lungă. Ne luăm mîncarea, mingile și păturile. De itinerar, hartă, busolă, se îngrijesc cei din cercul micilor geografi și turiști. Ei pornesc primii. Trecem prin locuri minunate, adunăm flori rare, prindem gîndaci și fluturi. Mergem și cîntăm. Ajungem pe un platou. Geografii vor să ne explice unde ne găsim, dar noi, ceilalți sîntem de părere să amîne explicațiile pentru mai tîrziu. Sînt și ei de acord, și lor le este foame, chiar dacă-s geografi. Mîncăm cu poftă, ne mai odihnim puțin și plecăm din nou. După vreo două ore ajungem acolo, unde geografii făcuseră cu roșu, un semn pe hartă. Priveliștea este uimitoare. Cercetăm și rocile despre care ne-au vorbit ei. Sînt foarte curios stratificate, ne facem însemnări. Apa, care curge nu departe de noi, este îmbietoare și ne hotărîm să facem baie. Către seară, obosiți, ajungem la tabără. In seara aceasta nu mai stăm strînși în fața cortului. Nu mai privim nici cerul înstelat și nici măcar nu așteptăm să se ivească, sfioasă, ca de-obicei, luna. Liniștea e din nou stăpînă. Mîine avem meciuri de volei și fotbal. Iar la înot, concurs.

★

— Cam așa vor fi zilele vacanței noastre, încheie Ernest. Cu corturile cum stăm?

Discuțiile continuă și planul taberei în cele mai mici amănunte, este pus la punct. Peste puțin timp vor fi gata de drum.

E. TOFAN

PRIMELE ZILE DE VACANȚĂ

Din viața pionierească

LA ȘCOALA MUNCII

Zilele acestea pe întreg cuprinsul țării pionierii și elevii din clasele a V-a și a VI-a și-au început activitatea practică. În uzine și ateliere, pe loturile școlare și la pepiniere, pionierii fac legătura între cele ce au învățat în timpul anului școlar și munca în atelier sau pe lot. Este foarte interesant să vezi că tot ce ai învățat îți folosește și se potrivește cu mecanica sau agricultura.

În uzină, atelier sau pe cîmp, nu numai că afli o mulțime de lucruri noi, dar mai înveți să prețuiești munca, să stimezi pe muncitori, să prețuiești prietenia lor. E minunat să-i cunoști pe acești oameni, îi îndrăgești și vrei să fii și tu ca ei, un muncitor priceput într-o uzină sau pe ogor. Pentru asta însă trebuie să te pregătești serios și pionierii au și început...

Pe lotul școlar...

...pionierii au pornit-o disdedimineață. Soarele care abia mijise de după coama înaltă a dealului, răspîndea cu razele lui căldura cu mai multă dărnicie. Voia să risipească răcoarea dimineții care zgribulea pe cîțiva din șirul vesel al pionierilor. De îndată ce au ajuns pe lot au și început lucrul. Detașamentul trei a fost repartizat la parcela de roșii. Toți se străduiau să lucreze bine și pliveau cu atenție. Repede au început și obișnuitele discuții:

— Roșiile noastre sînt mai mari, își dădu cu părerea Paar Zoltan din clasa a V-a. Noi le-am lucrat mai bine...

— Nu vă lăudați, o să vedem noi mai tîrziu care sînt mai bine lucrate, îi răspunse Moricici Mariana, care lucra pe o parcelă alăturată.

Întrecerea a început și între pionierii care lucrau pe parcela cu vinete și ardei. Aici, Stănescu Victor și Cristescu Ștefan au plivit și mai bine și mai repede decît ceilalți. Peste tot întrecerea era în toi în timp ce...

la ateliere...

...pionierii lucrau de zor. La masa ei de lucru Dincă Doina executa cu toată atenția niște forme de prăjituri. Își dădea tot interesul ca formele să iasă bine.

— Ca să fie prăjiturile frumoase, formele trebuie executate bine, ne-a lămurit ea. Pe mine mă interesează și una și alta...

Dar iată că în atelier intră Epuran Romeo și Scrab Ana cu un braț de umerașe. Ei lucrează la atelierul de tîmplărie și au executat niște umerașe care încă nu sînt gata, le mai trebuie cîrligele. Pentru asta au venit la atelierul mecanic la Bujeniță Petre, care e „specialist" în cîrlige pentru umerașe. „Mecanicii" îi ajută cu drag pe cei de la tîmplărie fiindcă de multe ori au și ei nevoie de cîte o piesă de lemn pe care colegii lor le-o execută „exact după comandă".

Într-o cameră din apropiere cîteva pioniere din clasa a V-a lucrează la un război mecanic. Pînza țesută de Făgărășanu Victoria e deasă și fără nici un nod. Este foarte bună. Din primii metri s-au și făcut cîteva steaguri.

La activitatea practică mai găsim și pe elevii claselor a V-a A și B care...

la pepinieră...

...au plivit o parcelă mai mare de 20 de ari cu pomișori de salcîm. Pionierii Spora Gheorghe și Rezan Paraschiva și-au terminat cei dintîi de curățat rîndurile de salcîm. Brigadierul de la Ocolul Silvic a fost tare mulțumit de tot ce au lucrat pionierii, dar și mai mulțumit a fost cînd a aflat că vor veni și în ziua următoare să plivească glădița și corcodușii...

Dintr-o zi de activitate practică a elevilor de la Școala medie din Jimbolia, cunoașteți numai cîteva aspecte care se vor îmbogăți cu fiecare zi ce vine. Pionierii sînt hotărîți să continue activitatea începută. Orele în atelier sau pe lotul școlar îi ajută să-și îmbogățească cunoștințele. Mulți dintre ei au de gînd să lucreze în grădinița lor de acasă, așa cum au învățat pe lot. Alții, de la atelier, să facă acasă un scăunel sau un făraș. Atelierul și lotul școlar constituie a doua școală, a muncii, unde pionierii vin cu interes și dragoste.

ILEANA BRADU

Vacanța este un minunat prilej de a cunoaște frumusețile patriei noastre. Dacă în excursiile voastre, pașii vă vor purta prin pitoreștile locuri de la Cheile Bicazului nu uitați să admirați și măreția piscului pe care îl vedeți în fotografie.

Cravata roșie

Cînd încă prin uluci priveam la școală,
Tînjeam, podoabă, să te port la gît,
Dar sora mea cît mă ținea în poală
Atît doar mi te-mprumuta, atît.

Școlar fiind, cravată-avui și eu,
Și-acum, matur, muncind pe-a țării schele,
Te port încă în inimă mereu
Ca pe un semn al fericirii mele...

Mătasea ta, ca purpura curată,
S-a fost aprins la-ndemnul leninist,
Și nu te vei mai stinge niciodată,
Crîmpei arzînd din steagul comunist!

EMIL FRAȚILA

Casa pionierilor vă așteaptă...

Așa pare să spună afișele, care, de curînd, au apărut pe culoarele școlilor din Sighișoara.

Și pionierii, adunați în grupuri, citind programul de vară al Casei pionierilor, exclamă:

— O să facem excursii la Vila Franka, ce frumos o să fie! De-acolo se vede tot orașul!

— Am să particip și eu la demonstrația de aeromodele captive!

— La concursul de înot anul acesta nu mă mai las întrecut de nimeni — spune un alt pionier.

Discuțiile sînt numeroase și se ivesc chiar și propuneri.

— Acolo la vila Franka să organizăm jocuri sportive și de orientare.

— Și focul de tabără, în cinstea zilei de 23 August, să-l facem tot acolo, e cel mai nimerit!...

Sigur că sînt multe de spus cînd activitățile sînt atît de interesante și diferite.

In deplasările pe care le vor face cu echipa artistică în satul Daneș, în comuna Senereus și în alte comune, cîntecele, dansurile, poeziile, pe care le-au învățat la Casa pionierilor, desigur că vor bucura pe țăranii muncitori.

Și, la concursul pentru alegerea celui mai bun povestitor de basme, s-ar putea să cîștige Gozinschi Margareta, din clasa a VII-a de la Școala medie nr. 1, neîntrecută povestitoare. Dar s-ar putea să cîștige și Theil Herta, de la Școala de 7 ani germană, sau cine știe?...

Rezy Gheorghe din clasa a VII-a de la Școala elementară de 7 ani cu limbă de predare maghiară scrie frumoase versuri și poate că la jocul literar „Cine își amintește continuarea poeziei" va lua el premiul, dar la fel, nu se știe...

Antrenante vor fi și meciurile de fotbal, handbal, volei, iar vizitele la G.A.S., la Intreprinderea „Faianța" sau întîlnirile cu muncitorii fruntași vor fi tot atîtea motive ca zilele vacanței să fie plăcute și interesante.

Casa pionierilor din Sighișoara își așteaptă cu nerăbdare prietenii în zilele însorite ale vacanței de vară. Și prietenii vor veni. In cercuri, pe aleile grădinii, la parcul Căprioarelor, glasurile lor vor răsuna vesele. La pădure sau la ștrand, în vizită sau în excursie, cîntecul și voia bună îi vor însoți pretutindeni.

ELENA CÎRMACIU

„Prietenii cărții" ascultă atenți lectura unei cărți interesante.

Fapte pionierești din raionul Vișeu

Pentru înfrumusețarea orașului natal, pionierii de la Școala de 7 ani nr. 3 Vișeul de Sus, au cărat 10 m^3 piatră de rîu și au făcut 28 zile muncă voluntară la curățenia parcurilor.

Pionierii de la Școala germană au lucrat și ei 20 zile la plivitul rondurilor de flori din parcuri.

★

Sus, lîngă localitatea minieră Borșa, se află comuna Moiseiu, arsă în timpul războiului de ocupanții fasciști. Astăzi, comuna a renăscut. Ea are o școală nouă, casă de nașteri, cămin cultural... Drept mulțumire pentru traiul lor tot mai fericit, pionierii de aici au plantat peste 2000 puieți de rășinoase. De asemenea, ei au ajutat la apărarea pădurilor de foioase de un dușman aprig: cărăbușul.

CITIȚI aceste cărți:

ALEX. ODOBESCU: Jupîn Rănică Vulpoiul
PAVEL BAJOV: Floarea de piatră
FENIMORE COOPER: Preeria
ALEXANDR FADEEV: Tînăra Gardă, ed. a IV-a
FERENC SZEMLER: Cele trei piscuri
MARIN PREDA: Nicolae Moromete
I. KLESCEV: Jocul de volei în școală

Din experiența pionierilor sovietici

Spirit gospodăresc

Ziarele au adus nu de mult vestea despre hotărîrea C.C. al P.C.U.S. și a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. dedicată organizării autodeservirii în școlile de cultură generală, în școlile-internat, casele de copii, și altele.

Încă nu sunase cînd am trecut pragul școlii „Dzerjinski". Pe coridor am întîlnit-o pe Daria Vasilievna Arharova, mătușa Dașa — cum îi spun copiii. Se uita grijulie în stînga și în dreapta, dacă totul e în ordine, dacă n-a rămas vreun fir de praf.

— Aveți de bună seamă mult de lucru — i-am spus. Școala e mare!...

— Nu prea! a răspuns dînsa. Înainte vreme, ce-i drept, cîtu-i ziulica aveam de curățat prin școală. Acum însă e altfel. Puteți vedea și singură...

...Ultima oră a luat sfîrșit. Cu toate acestea nu toți copiii pleacă acasă. Bunăoară, în clasa a VI-a A au mai rămas cei doi elevi de serviciu și încă vreo patru fetițe. De ce oare nu s-au grăbit să plece acasă?

— Știți — explică Valea Krapivnikova, președinta detașamentului — noi sîntem pe locul al VI-lea și de aceea vrem să ne punem clasa cît mai bine la punct.

Dar ca să ajungi pe primele locuri, nu-i lucru ușor. Elevii de serviciu pe școală sînt foarte exigenți: observă orice hîrtiuță, o zgîrietură sau o pată cît de mică pe bancă, ori fir de praf pe pervazul ferestrei... și gata, ai pierdut prilejul de-a ajunge în fruntea altor clase.

Încă mai de mult s-a introdus în școală autodeservirea. Ce înseamnă aceasta? Că la garderobă nu mai e nevoie de garderobiere, că la bufet nu mai sînt bufetiere, nici vînzători la chioșcul de papetărie. Copiii se deservesc singuri; ei sînt și garderobieri și bufetieri și vînzători. Dar asta nu e totul! S-a întîmplat de pildă, că Vitea Maiborodov a închis într-o zi ușa clasei sale... ceva mai energic. Din această pricină s-a desprins o bucată de tencuială. Altădată, poate că nimeni n-ar fi luat în seamă aceasta pînă la reparația generală a școlii. Acum însă... Alla Moiseeva l-a invita pe Vitea să-i facă după-amiază o vizită. „Vizită" e un fel de-a spune, pentru că acasă la Alla, Vitea a primit o adevărată lecție de cum se face tencuiala și cum se tencuiește. Alla se pricepe la așa ceva, pentru că tatăl ei e zidar. Apoi, împreună au dat fuga la școală și au reparat stricăciunea...

Cînd la școală se face curățenie generală toți vin la treabă. Nimeni nu se lasă rugat. Îmbrăcați în haine de lucru, spală cu sîrg geamurile, freacă podelele, curăță băncile, ușile. Mătușa Dașa îi ajută doar cu cîte un sfat și răspunde, cu dragă inimă, ori de cîte ori copiii o cheamă să verifice dacă au lucrat bine. Ceasurile acestea gospodărești sînt dintre cele mai plăcute. Răsună cîntece, se aud rîsete. Pionierii lucrează cu drag pentru școala lor. Munca li-e dragă și de aceea știu să respecte și munca altora.

Făcînd singuri asemenea treburi ei au reușit să aducă școlii lor dragi o economie de 60.000 de ruble!

A. FOMICEVA

Tania Lihaceva e o pricepută mînuitoare a aspiratorului de praf stîrnind, după cum se vede și în fotografie, chiar admirația lui Iura Suhatin, colegul ei...

De la pionieri pentru Festival

— DARURI —

Dintre cei șapte sau opt pionieri care lucrau de zor în micul atelier, niciunul nu băgase de seamă că seara venise de mult. Fiecare migălea atent la cîte un obiect, pe care-l întorcea cînd pe o față cînd pe alta îndreptînd cusururile care scăpaseră pînă atunci. Într-un colț, pe o masă obișnuită, se înșirau zeci de lucrări meșterite de ei în ultima lună. Dar nu niște obiecte oarecare, ci niște adevărate lucrări de artă! Într-o parte atrag luarea aminte cîteva tăvi mari din lemn sculptat, cîteva furci de tors, un război de țesut, cuiere. Atît tăvile cît și războiul de țesut sau furcile de tors cu incrustări de motive populare sînt vopsite cu gust în diverse culori. Mai încolo se văd niște machete reprezentînd o școală, o clădire înălțată în ultimii ani prin grija partidului, o moară modernă. Pentru confecționarea lor pionierii s-au documentat atent chiar în orașul lor natal.

Cine sînt acești băieți și pentru ce lucrează ei? Sînt membrii cercului „micii tehnicieni" de la Școala medie nr. 1 din Slatina. Pionierul Ionescu Mihai dintr-a VI-a B, un sculptor îndeminatic, spunea că toate obiectele acestea sînt lucrate în cinstea celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena.

— Intenția noastră — explica el — este să oferim celor care vor primi aceste daruri o imagine a țării noastre, concretizată în obiecte care țin de tradițiile noastre sau care reflectă viața nouă de azi.

Nici pionierele nu s-au lăsat mai prejos. Tot în cinstea festivalului au brodat șervețele, au făcut semne de carte, diverse alte broderii și au alcătuit un interesant album cu vederi din R.P.R.

Cei mai noi dintre pionieri, cei din clasa a II-a, se mîndresc și ei cu o realizare care nu e mai prejos decît cele ale pionierilor mari: o machetă reprezentînd un colț de pădure, cu toate bogățiile ei.

„Daruri pentru festival"... Expresie a dorinței de prietenie și pace a copiilor patriei noastre!

N. UNGUREANU

CE SĂ FIU?

Al treilea strungar în familie...

Sînt pionier în clasa a VII-a și, peste cîteva zile termin școala. Am crescut înalt, voinic. Tata spune că aș putea deveni un bun muncitor, ca el, ca... fratele meu. Și eu vreau aceasta. Colegii îmi spun „meșterul", dar să știți, nu în glumă! De mic îmi plăcea să fac fel de fel de „reparații". Prietenii de joacă, veneau la mine să le repar trotinetele și bicicletele stricate. Acum, acasă, am lucrat mai multe aparate. Am construit și un electromotor. Băieții m-au felicitat, cînd l-am dus la școală. „L-ai făcut bine, mi-a zis și tata, dar ai multe de învățat de acum încolo!" Da, am să învăț. Mă înscriu la școala profesională Centrul școlar „Steagul Roșu" de la Orașul Stalin. Acolo, la Uzina „Steagul Roșu" este maistru strungar fratele meu. Tata vorbește mereu despre el. A plecat de aici, din oraș, de doi ani. Este fruntaș acum. „Să vii la noi, mi-a spus el, dar să nu mă faci de rîs".

N-am să-l fac de rîs, vreau să devin bun strungar și să urmez în viitor și cursurile liceului seral de pe lîngă uzină.

La noi, în clasă, mai toți s-au hotărît la ce școală să meargă: Kiss Dionisie se duce la Mediaș, la școala zootehnică, Știrbei Margareta la școala mecano-textilă, Sutac Domnica la școala agricolă de protecție a plantelor, din Blaj, Margareta, vrea să devină doctor, Aurora, învățătoare.

Nu zic, este interesant să fii textilist, agronom sau electrician, eu cred însă că meseria pe care mi-am ales-o, este cea mai frumoasă. Poate pentru că știu multe despre ea, de la tata și de la fratele meu, sau poate pentru că mă gîndesc că voi lucra la Uzina „Steagul Roșu". N-am fost niciodată în această uzină, dar acum, în vacanță, am să merg în vizită. Peste cîțiva ani însă, mă voi duce să lucrez acolo și atunci tatăl meu se va mîndri cu doi fii strungari.

CONSTANTIN DIMA
Școala medie nr. 1
Sighișoara

CE SĂ FIU?

25 iunie — Ziua grănicerilor

Prietenii grănicerilor

...„Cădea o ploaie măruntă și deasă. Vîntul rece îndoia copacii și vuia puternic. Pe cer norii grei care se adunaseră întunecau zarea brăzdată din cînd în cînd de un fulger de lumină. La pădure, la graniță începuse vijelia... Stăteam de strajă la postul meu și, cu toate că ploaia și vîntul mă împiedecau, mă străduiam să văd și să aud orice mișcare. Deodată, cîinele care mă însoțea se ridică. Adulmecă prin aer, mă privi parcă să-mi ceară încuviințarea și o porni tîrîș, drept înainte. Mi-am dat seama că simțise ceva. Ce-o fi? Vreun spion trimis de dușmanii țării noastre, care așteptase de mult o vreme ca asta și acum căuta să pătrundă cu gînduri rele peste graniță, la noi. Cu cîinele alături am început urmărirea..."

Pionierii care ascultau povestirea ostașului grănicer, erau numai ochi și urechi. Umbrele înserării care coborîseră peste poienița în care erau adunați, îi ajutau și ele ca imaginația să le lucreze din plin. Cu ochii minții urmăreau pas cu pas, pe curajosul grănicer și pe cîinele său. Grănicerii îi priveau și ei încîntați pe invitații lor. Au făcut în fața pionierilor și o demonstrație foarte interesantă cu un cîine lup. Copiii nu se mai săturau admirînd priceperea cîinelui și nu mai conteneau cu întrebările. Aproape că uitaseră că trebuie să plece acasă.

Și uite așa, de atunci, între pionieri și grăniceri s-a închegat o prietenie trainică.

★

Zilele trecute, la cercul „Prietenii grănicerilor" a fost o activitate intensă. Pionierii s-au pregătit pentru ziua de 25 iunie, Ziua grănicerilor. Ei au lucrat pentru prietenii lor dragi un fotomontaj cu diferite aspecte din viața lor pionierească. Au pregătit și cîteva cîntece și poezii pe care să le prezinte acolo la unitatea grănicerească. Dar să nu credeți că asta e totul: mai e și o surpriză! De ziua lor, pionierii le duc în dar și cîțiva cîini lupi crescuți de ei.

I-au dat și lui Feith Iohan din clasa a II-a, un cățeluș să-l crească. Băiețașul acesta încă nu-i pionier, abia la anul va fi. El însă vrea de pe acum să-și arate destoinicia în fapte. Ori creșterea unui cîine lup nu-i lucru ușor!

...Într-una din zilele trecute Iohan stătu mai mult „de vorbă" cu cățelușul lui, cu Suru. Îl mîngîia pe cap și căuta să vadă dacă Suru îl înțelege.

— Surule, peste cîteva zile ne despărțim, vei merge la grăniceri... Cîinele parcă pricepu că e vorba de ceva serios, își ciuli urechile și-și privi atent stăpînul cu ochii lui mari și inteligenți. Să fii cuminte, să nu mă faci de rîs. Mi-au spus pionierii că ai să pleci împreună cu alți cățeluși la școală. Ai să înveți să sari peste obstacole, să mergi tîrîș...

Chiar atunci a intrat în curte un grup de băieți și fete. Printre ei era Monea Aurel din clasa a VI-a, Sandu Lina, Caradeaur Stela din clasa a V-a B și alții de la cercul „Prietenii grănicerilor"

— Am venit să vedem ce mai face Suru, spuse Udma Florin din clasa a VII-a. Căţeii noștri sînt foarte frumoși, văd că și al tău a crescut mult. Te-ai învățat cu el...

— Da, încuviință Iohan, mi-e drag Suru. Și... o să-mi fie dor de el... Dar mai bine să meargă și el la școală, să fie un cîine dresat ca să fie de folos grănicerilor...

Îngrijiți cu multă atenție de către pionieri, cățeii s-au făcut voinici, frumoși. Prietenii grănicerilor sînt mîndri că peste cîtva timp cîinii pe care i-au crescut vor fi instruiți și vor putea fi folosiți la paza granițelor țării noastre.

LIDIA VIȘAN

15 ani de la moartea lui

Ştefan Plavăţ

La 20 iunie s-au împlinit 15 ani de la moartea neînfricatului luptător comunist, Ştefan Plavăţ.

S-a născut în aprilie 1913 în casa unui ţăran sărac. Rămînînd orfan de mic, un unchi al său îl creşte. Încă de copil Ştefan Plavăţ cunoaşte mizeria şi asuprirea la care era supus de regimul burghezo-moşieresc, poporul nostru muncitor.

Vrea să înveţe. Pe porţile liceului însă pe vremea aceea, copiii săraci intrau foarte greu. De aceea el intră ucenic.

La atelierele C.F.R. Timişoara, în mijlocul muncitorilor, Ştefan Plavăţ cunoaşte lupta clasei muncitoare condusă de Partidul Comunist din Romînia, pentru o viaţă mai bună. In această luptă se încadrează şi Ştefan Plavăţ cu toată dragostea şi devotamentul său. După terminarea uceniciei, cînd devine muncitor tîmplar — el începe să activeze în cadrul sindicatului muncitorilor ceferişti. Copoii Siguranţei îl urmăreau, dar Ştefan Plavăţ, învăţat de cadrele de partid cum să se păzească de agenţii Siguranţei îşi duce activitatea mai departe.

Siguranţa însă, vrea să-l „cuminţească" şi de aceea, neputîndu-l aresta, pentru că nu avea dovezi, îl mută disciplinar la un atelier de zonă. Măsura însă nu-l intimidează pe Ştefan Plavăţ. După cîţiva ani el se întoarce înapoi la Timişoara unde îşi desfăşoară mai departe activitatea. In anii din ajunul celui de al doilea război mondial, Ştefan Plavăţ este primit în rîndul Partidului Comunist, îndeplinindu-i-se astfel cea mai fierbinte dorinţă a sa.

In anii războiului criminal împotriva Uniunii Sovietice, Ştefan Plavăţ, conducător al unui grup de patrioţi, împreună cu aceştia, luptă neînfricat pentru a împiedeca aprovizionarea frontului hitlerist cu armament şi muniţii. Ei fac ca locomotive şi vagoane să zacă nereparate, iar acelea care plecau spre front să se oprească pe drum cu osiile arzînd.

Atunci cînd Ştefan Plavăţ primeşte vestea că Partidul Comunist Romîn a luat hotărîrea să creeze un detaşament de partizani care să acţioneze în munţii Caraşului, se încadrează imediat. Organizaţiile de partid şi U.T.C. din Reşiţa, Bocşa Romînă, Ocna de Fier ş.a. făceau totul pentru sprijinirea acestui detaşament de partizani care purta denumirea „Mărăşti".

Duşmanii poporului însă, copoii Siguranţei şi Gestapoului, au prins de veste despre existenţa acestui detaşament. Cineva a trădat, fie-i numele în veci blestemat!

Jandarmii au înconjurat locul unde se afla detaşamentul. Dar partizanii au rezistat şi au luptat pe viaţă şi pe moarte. Numărul mare însă, al duşmanilor poporului i-a copleşit.

Cîţiva partizani, printre care şi Ştefan Plavăţ, şi-au dat atunci viaţa, acoperind retragerea detaşamentului. Aşa a murit, împuşcat în inimă, comunistul Ştefan Plavăţ, care şi-a închinat viaţa celei mai nobile dintre cauze, lupta pentru eliberarea de sub robia fascistă.

Amintirea luminoasă a luptei lui şi a tovarăşilor săi va rămîne veşnic întipărită în memoria poporului nostru, va înflăcăra lupta acestuia care sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn construieşte socialismul.

Brigada de la sonda 203

„O meserie mai frumoasă ca aceea de sondor, nu cred să fie alta. Ascultaţi cum cîntă sondele: meerg-meerg ...meerg-meerg!"...

Cu cît urcam dealul acoperit cu siluetele stejarilor falnici şi ale sondelor spălîndu-şi turla în învolburările norilor, mă convingeam tot mai mult de adevărul celor spuse de entuziastul inginer Aurelian Moisescu, şeful sectorului foraj de la Moreni.

Frumoasă e meseria de sondor! M-am oprit la fiecare turlă parfumată cu ţiţei, am aplecat atent urechea să ascult cîntecul pămîntului, cîntec al cărui refren se repeta, acelaşi, de la sondă la sondă: meerg-meerg... meerg-meerg!... Dealul întreg îl cînta ca pe un imn de biruinţă al omului. Nu ştiu dacă era aievea sau o părere, dar auzeam clar gîlgîitul izvoarelor de ţiţei curgînd de departe, din adîncul pămîntului! Eram nerăbdător să aflu cum ajung sondorii pînă la ele, cum fac de le pornesc din culcuşul lor subpămîntean, în susul straturilor, la lumină.

...Am lăsat în urmă şi sonda 201 şi iată-ne ajunşi sus, la sonda 203, unde lucrează flăcăii din brigada comunistului Ion Rădulescu. Deasupra vagonului-casă de lîngă noua sondă în forare, flutura în razele soarelui, ca un simbol al victoriilor harnicilor petrolişti, purpura drapelului de brigadă fruntaşă pe întreg sectorul. Sonda 203 e aproape forată.

— Ne aflăm la o adîncime de mai bine de un kilometru, ne-a spus sondorul Stăncescu Gheorghe, mînuind cu repeziciune granicul. Mai exact, la 1372 metri! Acolo se află acum sapa ce găureşte inima rocilor din afund, adăugă el, privind cu atenţie nişte ceasornice curioase — un fel de manometre.

Sapa de foraj, înşurubată în capătul unor prăjini, puse şi ele cap la cap, e un fel de sfredel ce, acţionat mecanic, se înşurubează tot mai adînc în pămînt. Şi pe măsură ce „sfredelul" înaintează în adîncul pămîntului, podarul, urcat în turla sondei la 20—30 m înălţime, împinge mereu alte prăjini la îndemîna sondorilor. Astfel, cu cît coboară sapa, „luminarea" puţului devine tot mai lungă.

Dar poate că vă întrebaţi ce se întîmplă cu pămîntul săpat, cum e scos afară? Cu... noroi! Numai că noroiul de sondă, tratat cu chimicale, e ca untul. Pompat cu presiune uimitoare în fundul puţului, noroiul zvîrle în afară jeturi cu sfărîmături de pămînt, argilă sau... cremene. Da, nu-i uşor să desfaci zăvorîturile pămîntului. Ba se mai întîmplă să ai de înfruntat, în acelaşi timp, şi capriciile văzduhului, cum li s-a întîmplat nu de mult şi sondorilor din echipa lui Ion Rădulescu...

Pe atunci lucrau la sonda 201, care se află numai la cîteva sute de metri depărtare de sonda 203. Trecuse de miezul nopţii. Sondorii Stăncescu Gheorghe, Angelescu Constantin, Moţăianu Ion, Ion Rădulescu şi ceilalţi din echipa lui se aflau în schimb. Deodată, bubuituri şi trăsnete năprasnice începură să sfîşie cerul de smoală. Şi din văzduh s-au pornit vîrtejuri de apă şi grindină. Sondorii au rămas însă la posturile lor. Sonda era în pericol. O inundau şuvoaie de apă amestecată cu rădăcini de plante şi brazde de pămînt.

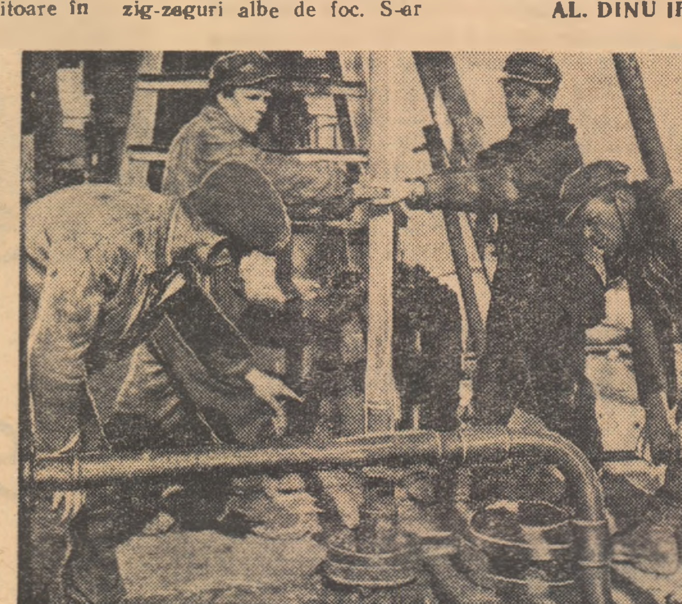
— Să săpăm şanţuri de jur împrejur! a răsunat glasul comunistului Ion Rădulescu. Curentul, întrerupe curentul! s-a adresat electricianului Constantin Angelescu.

Tot mai tare se înteţeau trăsnetele, săgetînd cerul în zig-zaguri albe de foc. S-ar fi putut descărca un[...] în creştetul turlei. El[...]nul şi-a pus palmele [...] să nu-l lovească pi[...] s-a repezit la separat[...] stîlp. O apăsare puter[...] manetă, urmată de o [...] verde, pîlpîind pe fir[...]ramă şi... curentul a [...]trerupt. Acum putea[...] concentreze atenţia la[...]tul şanţurilor, să fore[...] departe. O oră şi ceva[...]rat lupta cu stihia în[...]cului încolăcit în jur[...] rînjind colţi pietro[...] gheaţă. Dar sondorii[...] dat o clipă înapoi. B[...] a fost de partea lor.

—Acum... şi sonda [...] aproape gata! s-a [...] la faţă brigadierul I[...]dulescu. Mai avem d[...] 500 de metri şi... desf[...] ultimul lacăt! Curînd, aici, de la o adînci[...] aproape 2 km, vor ţîş[...]goane şi vagoane de nepreţuitul „aur negr[...] de necesar industriei [...] socialiste.

Da, curînd, şi la son[...] se va auzi acel refren [...]nuu, ca un perpetuu[...]bile, fără moarte: meerg... meerg-meerg!. [...]da însufleţită de paln[...] patosul inimii bravilo[...]dori le va cînta ne[...] biruinţa.

AL. DINU IF[...]

Asemenea celor de la sonda 203, petroliştii din fotografia de faţă fac să ţîşnească la lumină şuvoiul de ţiţei — nepreţuitul „aur negru".

B E L Ş U G

Desferecat de pînza norilor, soarele a răsărit vesel, înviorînd totul cu belşugul razelor. Şi feţele oamenilor şi lanurile dimprejur, ce au împrumutat în ultimele zile tot mai mult din aurăria astrului strălucitor. Semn că lanurilor li s-a apropiat sorocul.

Cele şase combine din spatele clădirii principale a gospodăriei se arată zvelte în lumina dimineţii, ca nişte avioane gata să înfrunte văzduhul. Cu ele vor începe oamenii din brigada lui Crivac Minel asaltul celor 300 de hectare de orz, pîrguit acum de-a binelea. Numai bun de adunat în „dinţii" combinelor şi prefăcut în şuvoi de boabe grele.

O zi-două şi bătălia secerişului începe! De aceea şi-a adunat Crivac Minel oamenii azi, în zi de odihnă. Uite-i, în jurul combinelor. Au venit să le facă o ultimă verificare. Bineînţeles, printre ei se află şi Aurel Androvici, meşterul mecanic. N-o să-l facă oare de ruşine combinele?

Motoarele prind să duduie... Cîntă parcă! Suflate ca nişte fulgi firele de romaniţă dintre roţi cad smulse în urmă. Crivac e numai ochi şi urechi! Cercetează cu atenţie fiecare combină, le ascultă „glasul" însufleţit.

— Ca ceasornicul merg, nea Androvici! Şi mîine putem începe, se bucură şeful brigăzii, oprind în loc combina şi strîngîndu-i mîna mecanicului care, nu numai că a reparat combinele la timp, dar, prin cele trei cuţite de tăiere, meşterite de mîna lui în atelier, a realizat şi o economie de peste 22.000 de lei!

★

Muncitori vrednici ca meşterul Aurel Androvici sînt mulţi la gospodăria de stat Popeşti-Leordeni, pe care am vizitat-o zilele trecute. La panoul fruntaşilor pot figura deopotrivă Cantor Bela şi Dobriţoiu Florica bunăoară. Datorită bunei îngrijiri date vitelor, magazinele din Bucureşti au primit numai de aici, pînă la 1 iunie, mai mult de 66.899 de litri de lapte. Sau neîntrecutul grădinar Ion Vasile, pe pieptul căruia străluceşte „Medalia muncii". Săptămîna aceasta 40.000 kg de roşii timpurii vor sosi pe pieţele capitalei, din grădinile irigate la care lucrează el şi tovarăşii lui!

Sectorul zootehnic şi legumicol sînt ramuri de bază în această gospodărie de stat. O să vă povestesc însă acum despre un sector cu totul neobişnuit. E vorba de... „grădina subterană". Cum arată şi ce se cultivă în ea? Închipuiţi-vă nişte coridoare la cîţiva metri adîncime sub nivelul solului. Deasupra, în „tavan" strălucesc becuri de cristal. Din loc în loc, pe pereţii înguşti atîrnă termometre de cameră. De-a lungul coridoarelor, un fel de diguri paralele. Şi pe ele — belşug de ciuperci albe ca laptele! Plantele atît de bogate în vitamine se văd crescute... ca acele în perniţă, pe toată suprafaţa digurilor. Par nişte flori de zăpadă. Nenumărate, puzderie! Numai de la prima recoltă s-a scos un venit de aproape 50.000 de lei. O nouă bogăţie, care se alătură belşugului nemărginitelor lanuri aurii de orz peste care, în clipele de faţă, trec cîntînd combinele celor din brigada lui Crivac Minel!

AL. PROFIRIU

CIFRE şi fapte

Siderurgiştii reşiţeni au trăit deunăzi un eveniment deosebit: elaborarea primei şarje de oţel în noul cuptor de mare capacitate construit la oţelăria Martin. Intîmpinînd marea sărbătoare a poporului nostru, harnicii oţelari s-au angajat să obţină noi şi importante succese în sporirea producţiei de metal.

Peste 5.855.000 lei economii au realizat în cinstea zilei de 23 August, muncitorii şi inginerii de la fabrica de antibiotice din Iaşi.

Cu cîteva zile în urmă, tinerii din regiunea Craiova au sărbătorit o frumoasă victorie. Ei au trimis spre retopire către Combinatul Metalurgic Reşiţa cantitatea de 546.270 kg. de fier vechi, încărcat într-un tren cu 46 de vagoane. Sărbătorind această victorie, tinerii din regiunea Craiova şi-au manifestat hotărîrea ca în curînd să mai trimită spre cetatea de oţel încă un tren încărcat cu fier vechi.

reportaj — ştiri — informaţii — NOUTĂŢI — TEHNICE — reportaj

CONFERINȚA DE LA GENEVA

După șase săptămîni de la începerea lor, lucrările Conferinței de la Geneva s-au întrerupt pînă la 13 iulie 1959, cînd miniștrii de Externe ai celor patru mari puteri, U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța se vor întîlni din nou, pentru a discuta în continuare problemele referitoare la reglementarea pe cale pașnică a problemei germane și a situației Berlinului occidental.

Încă de la începutul lucrărilor conferinței, Uniunea Sovietică a făcut propuneri concrete privind încheierea Tratatului de pace cu Germania și lichidarea grabnică a regimului de ocupație din Berlinul occidental. Miniștrii de Externe occidentali, însă, au respins aceste propuneri și au prezentat alte propuneri care sînt străine năzuințelor de pace ale poporului german și ale tuturor popoarelor din lume. Delegația sovietică, animată de cea mai fierbinte dorință de pace, a prezentat încă odată, la 9 și 10 iunie, noi propuneri, îndreptate spre rezolvarea pe cale pașnică a problemei germane. Uniunea Sovietică a propus atunci ca regimul de ocupație din Berlinul occidental, să fie menținut provizoriu încă o perioadă de un an. Uniunea Sovietică a mai propus tot atunci și crearea unui comitet pe întreaga Germanie care să elaboreze în acest timp, măsuri în vederea încheierii Tratatului de pace și a unificării întregii țări.

Miniștrii de Externe occidentali au respins din nou aceste propuneri și prin presa lor au încercat să prezinte aceste propuneri ale Uniunii Sovietice ca un „ultimatum". Delegația sovietică le-a arătat însă că propunerile din 9—10 iunie sînt menite să constituie o bază de discuții în viitor. Văzînd că nu pot ascunde lumii întregi justețea propunerilor delegației sovietice, miniștrii de Externe occidentali au răspuns delegației sovietice în ziua de 16 iunie printr-un „document" în care ei reluau vechile lor propuneri care se concretizau în ceea ce privește problema Berlinului occidental astfel: drepturile lor de ocupație să fie recunoscute fără vreo limită de timp.

Miniștrii de Externe occidentali și-au pus mari speranțe în acest „document", crezînd că Uniunea Sovietică se va convinge că discuțiile sînt inutile și va părăsi conferința. Speranța lor însă a fost deșartă.

Uniunea Sovietică consecventă pînă la sfîrșit, la 19 iunie a făcut din nou o ofertă de înțelegere, propunînd ca acordul cu privire la reglementarea provizorie a Berlinului occidental (la care s-a referit la 9—10 iunie) să rămînă în vigoare o perioadă mai mare de un an, de pildă, un an și jumătate. Această nouă propunere sovietică arată încă odată că Uniunea Sovietică dorește sincer ca problema germană să fie rezolvată cît mai grabnic. Tot la 19 iunie Uniunea Sovietică a arătat că dacă în perioada de un an și jumătate cît s-a propus menținerea regimului de ocupație în Berlinul occidental, nu se vor găsi soluții pentru reglementarea pașnică a problemei germane, conferința miniștrilor de Externe ar putea să reia din nou în discuție examinarea problemei Berlinului occidental.

Noua propunere sovietică i-a găsit pe miniștrii occidentali fără „argumente" pentru a putea respinge propunerea sovietică. N-aveau decît două căi: ori resping propunerea și atunci Conferința se încheie din vina lor, ori cer întreruperea ei.

Ca să nu se demaște complet ei au ales cea de a doua cale. Astfel din vina puterilor occidentale s-au întrerupt lucrările Conferinței de la Geneva. Conferința însă va începe din nou la 13 iulie. Pînă acum lucrările ei au arătat că pe calea tratativelor se pot rezolva multe probleme internaționale, de aceea ei nu se pot sustrage de la acest mare adevăr.

Popoarele sînt convinse că propunerile juste ale Uniunii Sovietice vor triumfa.

de la prietenii tăi de peste hotare

CINCI SPICE PE O TULPINA

...Nu, aceasta nu este o minune, ci rodul muncii perseverente pe lotul școlar al pionierilor din Huanianseacen, provincia Cjetsean. Prin strădanii neobosite de luni și luni de zile, ajutați de minunatele învățături ale savanților sovietici, pionierii de acolo au reușit să obțină un spic de orz cu cinci fire îngemănate. Pilda micilor agronomi a fost urmată de pionierii din toate colțurile țării. Orzul ramificat crește acum în toată țara, iar recoltele obținute au întrecut orice așteptări.

PRIETENII LUI VAN-BAO-TSIN

De cîteva zile, o ploaie torențială nu mai contenea. Apele pîrîului din Taisinșian se umflaseră peste maluri și în drumul lor vijelios au rupt, într-una din zile, podețul de peste pîrîu. Dimineața trecuseră peste podeț 24 de școlari din clasa I-a, dar cînd s-au întors de la școală... podețul era rupt! Uzi leoarcă și obosiți, micii școlari au început să plîngă că nu pot trece pe celălalt mal.

Intîmplător, trecu pe acolo pionierul Van-Bao-tsin. Fără să mai stea pe gînduri, el se azvîrli în apa vijelioasă și rece ca gheața și luă copiii, unul cîte unul în spate, ducîndu-i pe celălalt mal.

Astăzi, Van-Bao-tsin este cel mai iubit prieten al celor 24 de școlari.

Un mic... inovator

Pionierul Cean-Go-diao, în vîrstă de 12 ani este un iscusit inovator de unelte agricole. Iată-l lucrînd la macheta unui tip de roată hidraulică, care poate fi pusă în mișcare cu ajutorul vîntului sau cu mîna. Prin inovațiile sale, el a devenit iubit și cunoscut de către țăranii din comunele populare ale provinciei Hănan.

Din lumea capitalistă

In ultimele săptămîni, în Italia, valul de greve ia o mare amploare. De două săptămîni se află în grevă peste 15.000 de marinari din echipajele și personalul vaselor italiene de pasageri. Continuă de asemenea greva celor aproape 100.000 de funcționari de la băncile italiene. Greviștii cer îmbunătățirea condițiilor de trai și încheierea contractelor de muncă.

★

La 17 iunie a început în orașele de provincie din Anglia și în suburbiile Londrei, greva tipografilor de ziare. De sîmbătă greva este totală. Ea a cuprins toate tipografiile ziarelor de provincie. Numărul lucrătorilor care au oprit lucrul se ridică la 200.000. Prin această grevă, aproape o sută de ziare locale, 1.000 de periodice pentru provincie, 3.000 de publicații diverse ș.a. și-au încetat activitatea. Greviștii cer reducerea orelor de muncă și mărirea salariului.

★

In capitala Argentinei, funcționarii bancari au declarat o mare grevă cerînd condiții mai bune de trai. Cu această ocazie ei au organizat o puternică manifestație. Unități ale poliției au împrăștiat cu brutalitate pe manifestanți făcînd uz în acest scop de arme și bombe cu gaze lacrimogene. Manifestanții s-au apărat dînd foc camioanelor poliției.

★

Polițiștii și jandarmii au reprimat în mod crunt pe muncitorii greviști de la fabricile de cărămidă din Teheran. Peste 50 de muncitori au fost uciși și numeroși alții au fost răniți. Această acțiune criminală a fost condusă de un consilier american de pe lîngă jandarmeria iraniană.

★

In Turcia situația economică se înrăutățește mereu. In ultimul timp șomajul a luat o mare amploare. Peste 2.000 de muncitori din regiunea orașului Istambul au fost concediați. Peste 7.200 de muncitori din industria cauciucului caută de lucru.

Lupul galben și Scufița Roșie

Prin cețurile umede și posomorîte ale Mării Nordului, dă tîrcoale, fioros și flămînd, un lup galben...

Nu, fraza aceasta n-a regăsit-o amintirea în legendele ciudate ale popoarelor din miazănoapte, nici în cerul fermecat al poveștilor lui Andersen. Cuprinsul ei l-au încrustat deunăzi dinții mărunți ai linotypului, într-o foaie de ziar mirosind încă a cerneală proaspătă. Iar cum basmele au rămas undeva, lîngă anii grădiniței, și nedumerirea stăruie încă, iată și dezlegarea începutului acesta de poveste:

Spunea știrea din ziar că, nu de mult, sub comanda unui amiral țeapăn și crunt, forțele navale ale Germaniei apusene au început, în Marea Nordului, o serie de manevre militare. Manevrele, care sînt un fel de „repetiții de război", au fiecare un nume „de botez". Și de astă dată comandanții vest germani le-au găsit unul strașnic: „Lupul galben".

De mulți ani nu mai e un secret pentru nimeni că Germania occidentală se înarmează de zor și că trupele ei fac tot felul de pregătiri războinice. Deci, isprăvile „lupului galben" nu sînt noi. Numele lui însă te duce fără să vrei cu gîndul la o Scufiță Roșie și niște întîmplări vechi ale poveștii... Basmul nu spune dacă lupul acela o fi fost galben sau cenușiu. Dar apucăturile aceluia seamănă grozav cu ale „lupului" vest-german, încălțat cu cizme și care poartă pe spinare, în loc de peri zbîrliți, vîrfuri de baionetă.

Și cum să nu semene, dacă acest lup, care e armata vest-germană, e dresat de peste o sută de generali fasciști care poartă la veston tinichele aurite cu care călăul Hitler i-a răsplătit pentru fărădelegile lor, pentru bărbații, femeile și copiii spînzurați sau arși de vii în lagărele fasciste!

...Prin pădurea de întuneric și sîrmă ghimpată a Germaniei Occidentale rătăcește o nouă Scufiță Roșie — Lotte, Ingrid sau Grette — o fetiță germană oarecare. Și această Scufiță Roșie nu mai e veselă și nu mai cîntă ca cea din poveste. Fiindcă panerul ei cu care mergea odinioară la bunicuța, plin cu de-ale gurii, e acum pe jumătate gol. Și cum să nu fie? Chiar ziarele din Germania Occidentală arată că acolo, costul alimentelor a crescut în ultimii ani cu aproape un sfert. Vă amintiți, din basme, cum căpcăunul sau muma pădurii își pileau dinții ca să sfîșie mai bine gustoasele mădulare de om? Păstrînd tradiția cumătrului lup — cu cizme — și-a reîmprospătat și el dantura. Atîta doar că... și-a comandat-o în străinătate: nu de mult, el a primit din S.U.A. aproape 300 de rachete de război, pe care și le-a împlîntat grabnic în gingiile-i dornice să muște. Numai că dinții aceștia l-au costat 44 de milioane de mărci, pe care i-a plătit din hrana populației vest-germane, adică înjumătățind panerul bietei Scufițe Roșii...

...Lupul războinic vest-german urlă noaptea la lună și-și clănțăne colții. Dar nu mai înspăimîntă pe nimeni: popoarele lumii veghează. Iar dacă uneori pune-n cap sculă de dantelă și își spoiește labele murdare cu făină prefăcîndu-se în bunicuță blîndă, nu mai înșeală pe nimeni: popoarele știu. Și apoi să nu uite cumătrul lup ce a pățit, pînă la urmă, fîrtatul său din poveste. Sau ce-a pățit, mai de curînd, lupul cu-zvastică, pe care călăul Hitler l-a asmuțit asupra popoarelor și pe care ostașul sovietic l-a răpus chiar în bîrlogul lui.

Să nu uite cumătrul lup cu cizme...

VASILE MANUCEANU

reportaj / Știri / informații / NOUTĂȚI / TEHNICE / reportaj

știința

DRUMUL SPRE CĂLDURA SUBTERANĂ A FOST DESCHIS

O uriașă sursă de căldură subterană o constituie magmele vulcanice din adîncurile pămîntului care se află încă în stare incandescentă.

Gaizerii — erupții de apă fierbinte și aburi care țîșnesc cu presiune la suprafață se datoresc căldurii subterane a rocilor magmatice. Bunăoară, din craterul Karapatei (în partea de nord a Noii Zeelande) datorită căldurii subterane izbucnește în permanență un jet puternic de aburi, cu o presiune de peste 30 de atmosfere. In ultimii 500 de ani acesta nu și-a pierdut cu nimic din intensitate formînd alături lacul Tanapo. Zgomotul îngrozitor produs de aburi în drumul lor spre suprafață se aude la distanțe de patru mile.

Dar cum poate fi folosită oare această uriașă energie a căldurii subterane? s-au întrebat oamenii de știință, inginerii. Forța aburilor fierbinți care izbucnesc din adîncuri ar putea acționa termocentrale electrice, alimentate de adevăratele „căldări subterane" de origină vulcanică. S-a pus deci întrebarea: „Cum se poate ajunge la această uriașă **sursă de energie?"**

La această importantă problemă a răspuns un grup de ingineri sovietici care au forat 2 sonde în regiunea vulcanică din Valea Panșetka din Kamciatka. Adîncimea lor este de 500 m și de 700 m. Astfel s-a constatat că temperatura crește foarte repede, pe măsură ce sonda se adîncea, ajungînd ca în unele locuri să crească cu un grad la un metru liniar, forat. S-a ajuns în felul acesta ca la o adîncime de 500 de metri să se constate o temperatură de 200 de grade. Inchipuiți-vă ce înseamnă această temperatură! Apa injectată prin sonde în aceste căldări subterane de origină vulcanică, se transformă în aburi și pot astfel acționa turbinele cuplate cu generatori electrici, furnizînd energie electrică în termocentralele de la suprafață.

Aceasta este încă o biruință în lupta pe care omul o duce cu natura pentru a-i smulge tainele și a o pune să-l slujească.

Drumul spre căldura subterană a fost deschis! Importanța folosirii căldurii subterane, ca sursă de energie, este deosebit de mare dacă ne gîndim la uriașele rezerve de energie conținute de căldura subterană și nefolosite încă. Utilizarea în industrie a căldurii subterane deschide noi perspective îndeosebi pentru dezvoltarea unor regiuni care se află în ținuturi greu accesibile liniilor de înaltă tensiune pentru transportul energiei electrice.

F. BALAN

Gaizerii, aceste ne-secate forțe de ener-gie au fost capta[te] de ingeniozitat[ea] oamenilor sovieti[ci]. Apa clocotindă ie[se] din adîncuri la s[u]prafață cu ma[re] presiune, însoțită [de] aburi fierbinți. Fo-tografia alătura[tă] ilustrează și ea m[a]rea putere a gaiz[e]rilor.

Din viața și obiceiurile animalelor

S-a întîmplat într-o zi de vară

Pornise o ploaie de turna cu găleata. Puhoaiele de apă ce se revărsau de sus, din munți, inundaseră toată pădurea. Cîte vietăți nu pieriseră în pădure! Pe toate băltoacele ivite dintr-odată, pluteau gîndaci, păianjeni, omizi. Fiecare încercase să se salveze cum crezuse mai bine. Au fugit, au făcut salturi cît au putut de mari dar apa le-a ajuns și s-au înecat.

Dar cu furnicile, prietenele pădurii, care nimicesc tot felul de dăunători, ce s-a întîmplat oare? Să ne îndreptăm spre locul unde era un furnicar — adevărat orășel subteran. O baltă cu apă tulbure acoperea totul. Și știți doar că ceea ce pentru noi e o baltă ușor de trecut, pentru furnici e o adevărată mare. Apa acoperise toate galeriile de trecere, toate ieșirile furnicilor. Micuțele furnici roșcate erau undeva înecate? Dar unele din ele erau mai mari,

mai puternice, să se fi inundat oare tot orășelul?

Nu nu, iată-le în mijlocul „mării". S-au prins strîns între ele, au format un ghemotoc viu, roșietic și plutesc! Priviți-le cum se mișcă. Furnicile care stau sub apă se cațără deasupra pe ghemotoc să se usuce și să se încălzească la soare. Iar cele de sus sînt nevoite să coboare sub apă și să-și facă și ele datoria ca schimb al celorlalte. Astfel un du-te vino continuu, le face să se miște pe ghemotocul viu. Iată cum le-a ajutat buna rînduială din viața lor! De-ar fi încercat să se salveze cîte una erau moarte de mult.

Apa începu să scadă. Peste puțin timp ghemotocul va ajunge la mal iar furnicile se vor desprinde, se vor usca și apoi vor alerga la orășelul lor subteran care între timp poate s-a și uscat.

...Și tot într-o zi de vară, lîngă o buturugă mare în jurul căreia fragii sclipeau ca niște felinare mici, sta încolăcit un șarpe. Se încălzea la soare. Dar n-ar fi fost de dorit să-i treacă prin apropiere nici un om. Și totuși acest lucru s-a întîmplat. Un băiețaș alergînd după fragi se trezi față în față cu șarpele care începu să sîsîie cu răutate și să-și descolăcească trupul lung acoperit cu pete. Capul lui mic, turtit, se legăna în aer. I se vedeau dinții ascuțiți, ca acele. Ochii-i străluceau ca niște boabe mici de diamant. Băiatul tresări și dîndu-se cîțiva pași înapoi scăpă din mînă cana în care aduna fragi.

Șarpele își tîra corpul lucios pe iarbă. Copilul își aminti cu groază că Joian — vițelul lor roșcat murise

cu un an în urmă mușcat de un șarpe.

— Mamă, strigă fără să vrea băiatul și se aruncă într-o parte. Dar vai! stîrnise un furnicar. Sări într-o clipă și începu să scuture furnicile ce-l năpădiseră. In cele din urmă își reveni și-și aduse aminte de șarpe. Dar unde era?

Nimerise și el în furnicar. Svîrcolindu-se de înțepăturile furnicilor el sîsîia cu furie. Mare fu uimirea băiatului dar nu-și putea opri rîsul: „Bravo furnicuțelor, înseamnă că voi mi-ați luat apărarea!"

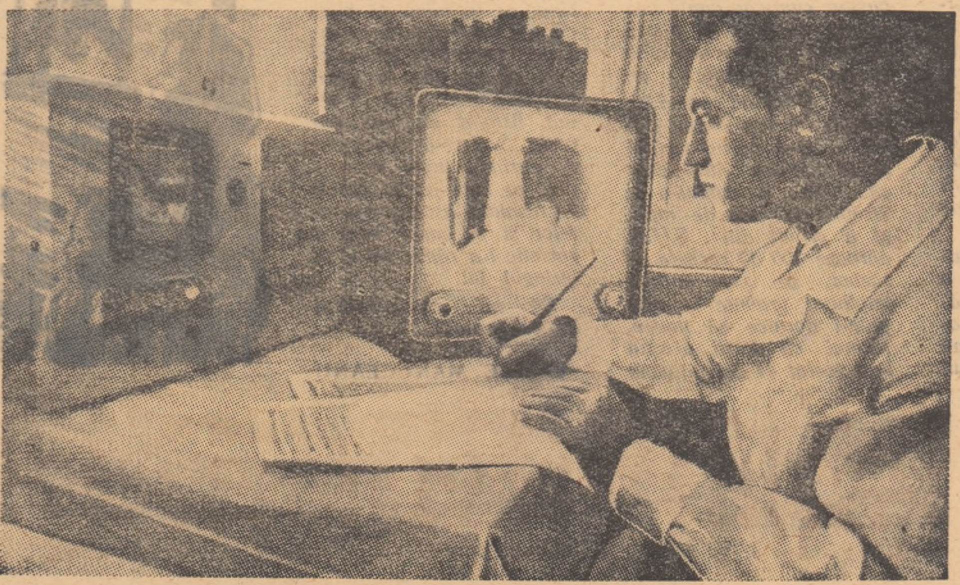
Intr-adevăr, șarpele se perpelea cu desperare. Furnicile tot mai stăruitoare fi acopereau tot trupul. In cele din urmă el încetă să se miște, se întinse într-un spasm și într-un tîrziu, muri.

PADURARUL Vede Tot
pt. conf. F. LUȚESCU

RAZELE VIEȚII

Un important succes al ingeniozității umane pusă în slujba salvării vieții il constituie aparatul cu cobalt realizat în Uniunea Sovietică. Cu ajutorul acestuia zeci de pacienți își caută zilnic în razele dătătoare de sănătate salvarea vieții în cazul tumorilor canceroase.

In fotografie: laborantul deservește aparatul cu cobalt din încăperea alăturată cu ajutorul unui mecanism electric. Legătura cu pacientul se ține prin aparatul de televiziune.

AFLAȚI CĂ...

...laptele din plante este tot atît de hrănitor ca și laptele pe care ne-am obișnuit noi să-l consumăm. In țările calde și tropicale laptele se obține din sucurile de palmieri sau din semințele oleaginoase, bogate în albumină și grăsimi. In China, pentru producția laptelui, untului, smîntînei și brînzei se folosește o plantă numită soia. Cultivarea acesteia alături de cea a orezului, are o mare importanță economică în China.

...pe insulele din Oceanul Pacific poate fi întîlnită o plantă ale cărei fructe sînt denumite „nuci-lumînări".

Aceste nuci sînt folosite nu numai pentru mîncare, ci și pentru iluminatul locuințelor. Nuca-lumînare arde cu o flacără puternică, nu produce nici fum, nici miros.

...în căutarea hranei prădalnicii gîndaci de Colorado parcurg în cursul unei zile o distanță pînă la 500 metri, iar în anii secetoși încep zborul în masă. Viteza zborului lor atinge 8 km pe oră. Fluviile, lacurile, pădurile, dealurile nu constituie un obstacol pentru gîndaci. In anul 1864 — gîndacii de Colorado au trecut în zbor peste unul din cele mai mari fluvii de pe planeta noastră — Mississipi, a cărui lățime, în unele locuri, atinge 3,6 km. Chiar și lacul Michigan cu o suprafață de 58.000 km. p. nu i-a oprit pe gîndaci să-l treacă!

...există rîme uriașe cu o lungime de 1—2 metri. Ele se întîlnesc la tropice, în America de Sud și în Australia. Una din speciile rîmelor giganți trăiește sub pămînt, în niște catacombe, pe care și le sapă. Aceste rîme se numesc megascolides. Pentru a pătrunde în straturi mai dure ale pămîntului, rîma este nevoită să mănînce pămîntul săpat.

PREȘEDINTA NOASTRĂ

„Președinta noastră" așa îi spunem noi. Dar aceste cuvinte simple exprimă atît de bine respectul și prietenia ce-i purtăm! Ca să înțelegeți aceasta însă, ar trebui s-o cunoașteți, așa ca noi, pe Smaranda Gheorghița. Eu o știu din clasa a II-a cînd abia venise la noi în școală. Măruntică, cu părul negru tăiat scurt, încă de pe atunci se arăta sîrguincioasă, vioaie, cu inițiativă, apropiată de colegi și bună prietenă.

Cu trecerea anilor ea a devenit o destoinică pionieră. O știu mereu frămîntată, mereu întrebîndu-se ce s-ar mai putea face pentru ca activitatea noastră pionierească să fie mai vie, mai bogată. „Ar fi de încărcat cîteva camioane cu pietriș pentru pavarea unor străzi. Ce-ar fi să mergem și noi..." „Să vizităm și noi expoziția închinată avîntului științei și tehnicii în U.R.S.S.; s-a deschis zilele trecute în oraș!"... „Haideți să mergem în colectiv la un film..." Multe din inițiativele ei au prins viață în activitatea detașamentului sau unității.

Mi-aduc aminte de o întîmplare... Școala noastră se înscrisese la întrecerile din cadrul Spartachiadei pionierilor și școlarilor. Noi, fetele, nu aveam încă o echipă de volei. Multe spuneau să nu mai participăm: „Să meargă numai băieții, ziceau ele, că au echipă destul de bună". Dar Gheorghița nu a fost de aceeași părere. Chiar a doua zi a adus o minge de volei. In prima recreație ne-am jucat numai noi amîndouă. Apoi, dintr-o dată, am fost înconjurate de o mulțime de fete. Din toate clasele... Cîteva zile în șir am jucat „în cerc". După aceea am mers pe teren. S-au format două echipe și am început antrenamentele...

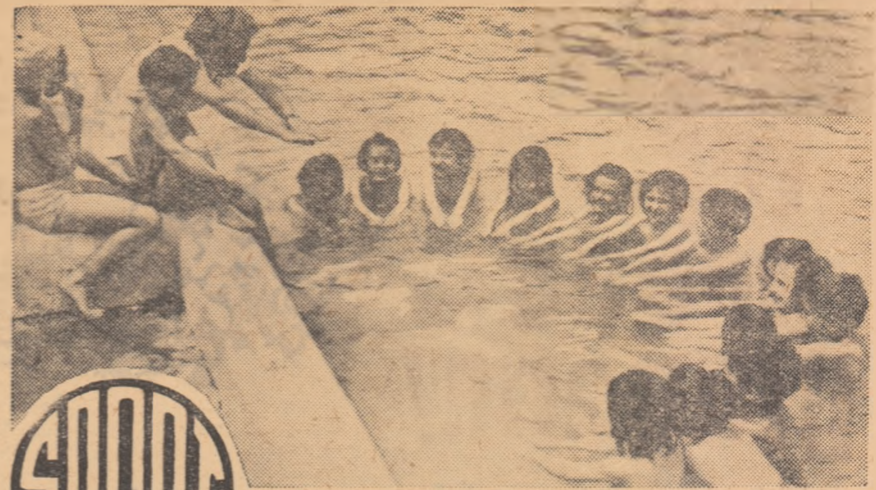
Adesea Gheorghița se ducea, cu deosebită plăcere, în mijlocul școlarilor din clasele a doua și a treia cu care discuta îndelung. Le vorbea despre organizația de pionieri, despre activitatea desfășurată de noi. Apoi, îi invita la camera pionierilor unde le arăta albumele și obiectele lucrate de noi, învățau împreună cîntece... Gheorghița îi pregătea să devină pionieri...

Dar cîte nu ar fi de spus despre președinta noastră! Nu am dreptate cînd spun că Gheorghița e o pionieră destoinică?... De altfel aceasta nu-i numai părerea mea: cînd era în clasele a IV-a, a V-a și a VI-a, pionierii au ales-o președintă de detașament, iar într-a VII-a, președintă de unitate.

Ar mai trebui poate să adaug ceva: Smaranda Gheorghița este fruntașă și la învățătură. In catalog, în dreptul numelui ei sînt numai medii de 9 și 10!

CRISTINA MÎRȚU
cl. a VII-a, Școala de 7 ani nr. 2, Cîmpulung Muscel

S-a deschis sezonul de înot!

SPORT

PRIMII PAȘI

Incă din primele ore ale dimineții, la intrarea principală a Complexului sportiv al tineretului „Dante Gherman" din capitală, s-au adunat sumedenie de copii.

Cînd porțile se deschid, pătrundem și noi, mînați de curiozitate. Pentru a obține primele informații ne adresăm unei fetițe oacheșe, care duce în mînă un costum de baie.

— Mergi la antrenament?

Fetița ne privește oarecum încurcată... Schimbăm vorba. Aflăm că se numește Marina Pintilie.

— Marina mică — precizează ea.

E rîndul nostru să fim nedumeriți.

— In grupa noastră, mai este o Marină... Iar ca să fie mai ușor, tovarășa profesoară îi spune Marina mare.

— Și sînteți mulți copii în grupă?

— 15... Am venit aici să-nvățăm înotul — ne spune în continuare Marina „mică." Ieri am avut prima lecție.

— Și v-a plăcut?

— Mult, mult de tot. Am intrat și în bazin. La început ne-am cam temut. Credeam că-i adîncă apa. Cînd colo, nu era nici pînă la gît...

Intre timp am ajuns la vestiare. Marina ne-a făcut pe dată cunoștință cu ceilalți copii din grupă. Fiecare se grăbea să ne spună impresiile din prima zi de antrenament.

— Și lui Mihăiță i-a fost teamă de apă.

— Mie mi-au plăcut jocurile de apă...

De aici, alt subiect de discuție.

— Stropitul este cel mai frumos exercițiu. Ați văzut cum sar stropii de apă?

— Ba gimnastica înotului este mai frumoasă.

— Mie îmi place mișcarea brațelor...

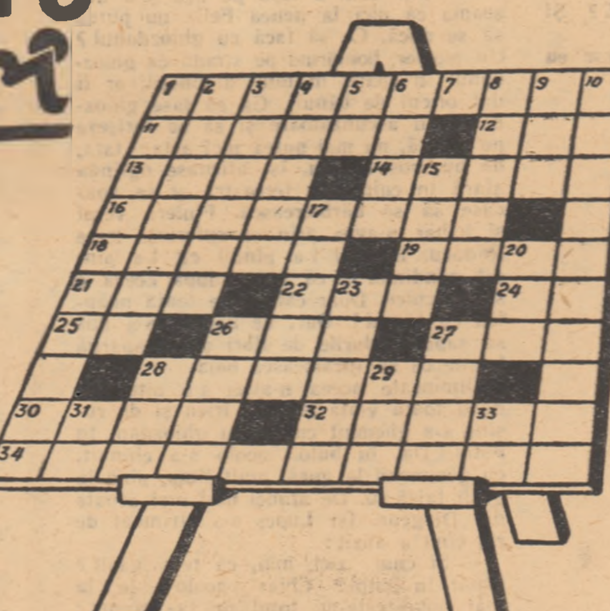
Inainte de plecare am discutat și cu tovarășul profesor Paul Stroescu, coordonatorul centrului de înot pentru copii. L-am rugat să ne spună cîte ceva despre ceea ce și-au propus să facă în această vară.

— Planuri, avem destule... In primul rînd ne străduim ca toți cei care vin la antrenament să fie pregătiți cît mai bine pentru a trece cu succes examenul de la sfîrșitul seriei respective. In prima serie așa s-a și întîmplat: 500 de copii au frecventat centrul nostru, 500 au primit carnetele de înotători. In vara aceasta ne-am propus să inițiem 8.500 de copii. Cred că această cifră va fi cu mult depășită...

8.500 de noi înotători!... Poate că pe mulți dintre acești școlari care fac acum primii pași în natație, îi vom revedea cu plăcere peste puțină vreme luînd startul, alături de înotători „mai vechi", la primele etape ale tradiționalei competiții „Cupa Scînteii pionierului."

EMIL DOBRESCU

Concurs de jocuri

Prin lumea cunoștințelor școlare

ROMINA: Geniul poeziei romînești al cărui nume este înscris în literatura universală (16 oriz.); Termen legat de apartenența la un popor, de formele de cultură și civilizație specifice ale unui popor (32 oriz.); Culegător al folclorului romînesc, autor al cunoscutei opere „Povestea vorbei" (27 vert.); Adverb (28 oriz.); Termen de comparație (25 oriz.).

ISTORIA: Rege al Vizigoților care în veacul V a cucerit Roma, pustiind-o aproape în întregime (11 oriz.); Zeul suprem al asirienilor de la care a rămas numele primei capitale și a întregii țări (19 oriz); Dinastie persană sasanidă care a încercat, fără succes, să readucă Persia la vechea ei stare de înflorire (22 oriz.); Celebru conducător de oști teban care a repurtat victoriile de la Leuctra și Mantinea (34 oriz.).

GEOGRAFIA: Singurul lac vulcanic din R.P.R., renumit pentru frumusețea și limpezimea lui (21 oriz.); Comună aflată la 30 km SE de Bîrlad, prin care trece pîrîul Hobana ce se varsă în Bîrlad (26 vert); Comună în raionul Carei (6 vert).

MATEMATICA: Rezultatul diferenței între două mărimi egale (12 oriz.); Unitate a măsurii de suprafață (pl. — 26 oriz.); O sută unu în cifre romane (5 vert.).

FIZICA: Fenomen ce ia naștere atunci cînd cade o picătură de apă pe suprafața unui metal încălzit la o mare temperatură (1 vert.); Curentul electric instantaneu produs sub influența curenților inductori sau a magneților (8 vert.).

CHIMIA: Oxid de aluminiu (2 vert); Calitatea unui element de a exista în două sau mai multe forme fizice (10 vert.); H_2O (28 vert.).

ZOOLOGIA: Animal din clasa moluscelor care trăiește în Mediterana, are opt tentacule și este foarte mîncăcios (1 oriz.); Mamifere sălbatice, carnivore, primejdioase cînd sînt flămînde, trăiesc și prin pădurile noastre (13 oriz.); Animal domestic de mare folos omului, originar din Asia (fem. — 30 oriz.).

BOTANICA: Plantă cultivată pentru semințele ei cu conținut bogat în ulei (3 vert.); Arbori ce cresc pe malurile apelor de munte și în pădurile de șes (4 vert.).

RUSA: Acesta (29 vert). Decret țarist (15 vert.); Șiret, șnur (18 oriz.);

FRANCEZA: Ucis (9 vert.); A alege... bunăoară, un arbitru (17 vert.).

GERMANA: Fier (23 vert.).

LATINA: A încerca, a îndrăzni (14 oriz); Ad padres (31 vert.); Neutrul lui IS și EA (33 vert.).

MUZICA: Medianta gamei la minor (24 oriz.); Numele ce se dădea de cei vechi oricărei poezii lirice care urma să fie cîntată (20 vert.).

LUCRUL MANUAL: Substanță ce folosește la lipit (27 oriz.).

Dezlegările vor fi trimise redacției împreună cu cuponul de participare.

BON DE PARTICIPARE nr. 1

REZULTATELE CONCURSULUI de ȘAH

Așa cum era de așteptat, dat fiind interesul deosebit manifestat de pionieri pentru șah, la concursul organizat de Palatul pionierilor a luat parte un număr mare de concurenți — aproape 250. Cîștigătorii sînt următorii: **Albu Corneliu** (Soveja), **Barbu Mircea** și **Mănescu Tiberiu** (Reșița), **Babeș Gabriela** și **Popescu Carmen** (Or. Stalin), **Dicilia Gh.** (Rădoești), **Dieter Koch** (Timișoara), **Dragan Mariana** (Dej), **Maxim Radu** (Rubul de Jos-Cluj), **Mihalcea Ioana** (Buzău), **Matei Lorin** (Braniștea), **Mihalovschi Mihai** (Sighișoara), **Mițoi Ioan** (Mîrzănești), **Schwartz Ioan** (Arad) și **Trandafir Ion** (București).

Toți la fel de buni! Ei au trimis cele mai complete dezlegări ale problemelor publicate, obținînd același număr de puncte: 39. Urmează să primească premiile care li se vor expedia acasă. Concurenții care au obținut rezultate apropiate de ale cîștigătorilor vor primi diplome.

Iată acum, spre verificare, dezlegările celor 6 probleme ale concursului, cu variantele complete:

PROBLEMA NR. 1

1. De5! (cheia) Rd7 sau f7.
2. e8D, mat.

PROBLEMA NR. 2

1. Te5! (cheia; se amenință 2. D sau T: e6 mat) R:T 2. Dd4 mat la 1... Cc5 sau Cc7; 2. Dc5 mat.

PROBLEMA NR. 3

1. Db2! (cheia) e1D; 2. Dg2 mat sau 1... e1 C1; 2C :e7 mat sau 1... Re1: 2. Dc1 mat (greșit 1. Dg3? din cauza 1... e1C!)

PROBLEMA NR. 4

1. Nd8! (cheia; se amenință 2. Dg8 mat) R: N d8; 2. Df8 mat sau 1... C: N d8 2. N: d7 mat; sau 1... d5 și Ce7 2. De7 mat.

PROBLEMA NR. 5

1.Cf3! (cheia) R: C 2. Nd5 mat sau 1... Rd3 2. Nf5 mat. sau 1... Rf1 2. Nh3 mat sau 1... Rd1 2. Nb3 mat

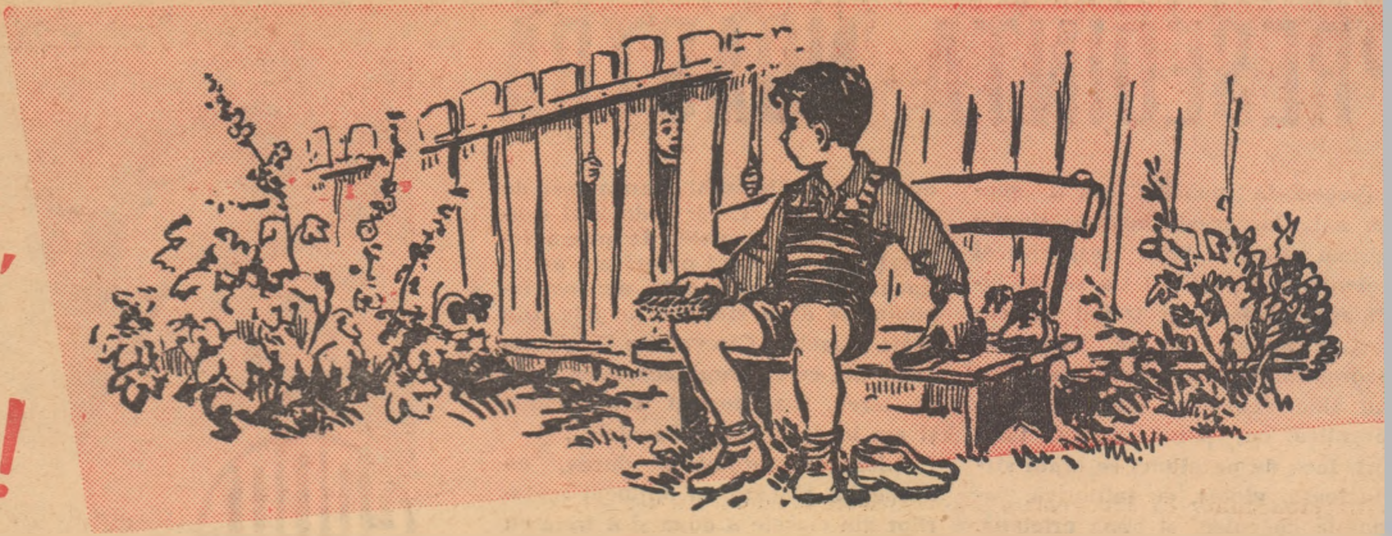
PROBLEMA NR. 6

1. Df4! (cheia) dacă 1... D: C + 2. Nc4 mat, la 1... D: Ta8 2. Ce6 (d7) mat; la 1... D: Tb7, Df5 (g4, h3) 2.T: e8 mat. la 1... Dc6 2 .Ne6 mat; la 1... Cf6 (d6) 2. Dh6 mat; la 1... Cg7 2. Nd6 mat; la 1... Cc7 2. Cd7 mat.

Alte mutări cu dama nu ajută pentru că urmează aceleași maturi pe cîmpul e8 cu Turnul sau pe d7 (e6) cu Calul. Greșită este mutarea cheie 1.Dc4. dată de mulți concurenți, din cauza unicului răspuns 1... Dc6! și albul nu mai poate da mat!

Pentru orice alte nelămuriri vă puteți adresa Cercului de șah de la Palatul pionierilor.

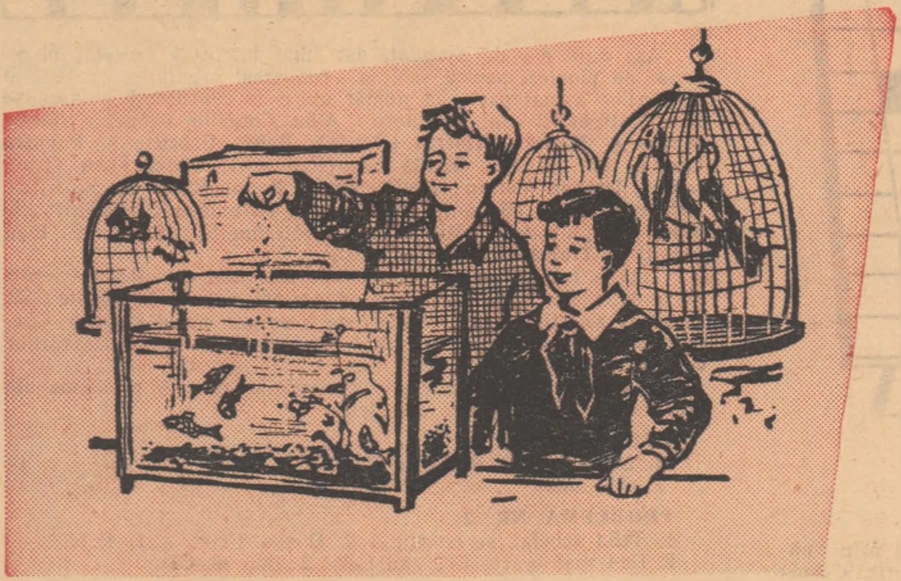
A venit vacanţa, dragă Diogene!

Povestire de GICA IUTEŞ

E liniştea aceea somnoroasă, moleşitoare de la începutul lunii lui cuptor. Vecinii au plecat de o săptămînă la odihnă, la Slănic, şi storurile de la ferestrele apartamentului din fund sînt trase pînă jos. Pisica lor vărgată umblă de colo pînă colo, tehuie de căldură, şi pînă la urmă se duce şi se tolăneşte sub gard, în stratul de gazon moale ca o pernă.

Răducu iese din casă încărcat cu trei perechi de pantofi într-o mînă şi cu trei perechi de sandale în alta. Işi caută şi el un loc mai răcoros la umbră, pe băncuţa de sub castan. Toată încălţămintea asta trebuie pregătită pentru drum lung. Miine, 3 iulie, e plecarea la mare. Şi în casă se fac pregătiri. E un du-te vino prin odăi... Mama a copt o prăjitură cu vişine şi are un vraf mare de rufe de călcat. Tata e cu aşezatul lucrurilor în geamantan... Răducu se mai întoarce o dată în casă să aducă periile, borcanele cu cremă şi sticluţa cu Eg-gü pentru sandalele mamei. In sfîrşit, cremuieşte pantofii şi-i aşază la uscat: întîi pantofii negri şi botoşi ai tatii, care par uriaşi pe lîngă sandalele uşoare, cu tocurile caraghioase ca nişte mosorele. In fine, sandalele astea o să-i dea mare bătaie de cap. Trebuie şterse frumos cu benzină şi pe urmă unse cu Eg-gü. Dar ce importanţă are acum această mică îndeletnicire plicticoasă, pe lîngă bucuria plecării? De-abia aşteaptă să ajungă la mare. „La mare! La mare"! i-ar veni să chiuie, dacă n-ar fi atita linişte şi atîta căldură. Soarele arde cu putere, aerul parcă e gata să fiarbă. Pe stradă nu-i nici ţipenie şi asfaltul încins ţi se pare acum că o să se topească şi o să curgă pîrîu la vale. E cald, cald... Crema se usucă într-o clipită pe pantofi şi e destul să-i atingi cu peria, ca să-i faci să lucească oglindă.

— Ce faci, măi, te-ai făcut văcsuitor de ghete?

Răducu tresare. E Lupeş Corneliu. Il priveşte printre zăbrelele gardului. Are o sgîrietură pe obraz şi pare acru de parcă a mîncat lămîie. A rămas corigent Lupeş. La două obiecte.

— Plecăm la mare, îi explică Răducu stingherit, aruncînd o privire îngrijorată spre uşa deschisă de la intrare.

— Plecaţi toţi trei? întreabă Lupeş curios arătînd pantofii aliniaţi. Bine de tine! Eu... cu corigenţele... Apoi tace şi se uită la celălalt cum întinde Eg-gü-l pe pantofii albi.

— Ce-i aia? Smîntînă? încearcă el să glumească. Dar se vede cît de colo că doar se preface că-i vesel şi nepăsător.

Lui Răducu i se face dintr-o dată milă de dînsul. In acelaşi timp, însă, se gîndeşte îngrijorat: „De n-ar ieşi tata să-l vadă".

In săliţă tocmai se aud paşii lui apăsaţi.

— Ei, Diogene, a zis maică-ta să-ţi cureţi şi tenişii. O să-i iei cu tine!

Lupeş s-a făcut nevăzut. A fugit.

Tata lasă tenişii pe scară şi Răducu se duce să-i ia. Se întristează şi nu-şi mai poate lua gîndul de la Lupeş. Apoi se gîndeşte că tata nu-l mai scoate din Diogene. De cînd cu povestea aceea urîtă, nu-l mai slăbeşte din poreclă. Nu ştie ce să creadă. Poate că tatei i-a trecut supărarea şi acum nu-i spune Diogene decît aşa, în glumă. Alaltăieri, cînd s-a întors din delegaţie şi i-a arătat notele de sfîrşit de an, tot aşa i-a spus:

— Bravo, Diogene, va să zică meriţi să mergi la mare! Dar, ia spune, Lupeş al tău ce face?

— Bine, ia răspuns.

Dar şi-a căutat de lucru în odaia cealaltă. Ce rost avea să-i spună tatei că Lupeş era cît pe ce să rămînă repetent? Şi nu ştie cum, dar acum parcă se simte el vinovat că Lupeş nu se poate bucura din plin de vacanţă. E un simţămînt ciudat şi încîlcit şi singur nu şi-l poate explica. De fapt, întîi şi-ntîi, poate că şi Lupeş a fost vinovat. Din pricina lui s-au întîmplat toate. O vreme i-a fost aşa de ciudă pe dînsul, mai ales după adunarea de detaşament. în care şi tovarăşa învăţătoare, şi Iulia, instructoarea, l-au scos pe el, Răducu, principalul vinovat... După aceea, toţi au tăbărît pe dînsul, ca şi cum el, şi nu Lupeş, ar fi fost acela care ar fi venit cu ideea lipsitului de la şcoală. Lupeş a început cu sticleţii şi canarii lui nenea Felix...

— Măi, dacă vrei să vezi ce n-ai văzut tu în toată viaţa ta, vino mîine dimineaţă cu mine într-un loc. Dar dacă sufli un cuvînt, ne supărăm!

— Cum să viu mîine dimineaţă? Şi la şcoală?

— Bine, du-te la şcoală! Găsesc eu cu cine să mă duc.

Pe urmă, tot el a făcut planul.

— Maică-ta pleacă la şapte la serviciu. Eu o văd cînd se urcă în troleibus, în fiecare dimineaţă, cînd mă duc să cumpăr pîine. Tu să te faci că te duci la şcoală, ca de-obicei. Mănînci, te-mbraci, îţi faci ghiozdanul şi, după ce pleacă, încui uşa frumos, ascunzi ghiozdanul undeva, în curte, de unde poţi să-l iei fără să te vadă nimeni cînd te întorci la prînz, şi gata! Mergem! Nimeni n-o să afle nimic.

Şi, după planul lui Lupeş, nimeni n-a aflat nimic trei săptămîni. Ascunzătoarea pentru ghiozdan, din butoiul stricat din fundul curţii, tot Lupeş i-a găsit-o.

Totuşi, acum, cînd Răducu se gîndea la cele ce se întîmplaseră, parcă nu mai putea să-l găsească numai pe Lupeş vinovat. I se părea că tovarăşa Iulia, instructoarea, şi tovarăşa învăţătoare avuseseră dreptate în adunarea aceea de detaşament. El, ca pionier, era dator să le spună chiar din prima zi, după ce s-au dus la nenea Felix să-i vadă păsările şi peştişorii. Ba, mai mult, de la început n-ar fi trebuit să cadă la înţelegere cu Lupeş. Doar Lupeş mai lipsise şi altădată de la şcoală. Poate că nenea Felix, dacă ar fi ştiut că lipsesc de la şcoală numai ca să vină să caşte gura la scatiii, canarii şi peştişorii din acvariile lui, nici nu i-ar fi lăsat să-i mai calce pragul casei. Nu le-ar mai fi povestit nimic despre păsărelele acestea cîntătoare şi nu le-ar mai fi dat voie să hrănească canarii cu seminţe de cînepă, nu i-ar mai fi învăţat cum să-i facă să fluere şi nu ar mai fi avut încredere să-i lase singuri lîngă ei. L-au minţit şi pe dînsul că au şcoală după-amiază şi bunul bătrîn i-a crezut şi le-a dat de două ori şi bani de cinematograf, ca să vadă de două ori la rînd filmul „Tainele Oceanului". Păcătoase minciuni! Cînd te-ncurci în ele se-mpletesc una cu alta, de nu mai poţi ieşi din ghemul lor încîlcit.

Iar mama n-a bănuit nimic. Vestea a căzut asupra ei ca un trăsnet. A fost şi bolnavă din pricina asta...

Totul s-a aflat în ziua cînd tata s-a întors ultima dată din delegaţie. Şi ce fericit părea tata în dimineaţa aceea! Fericit că se dăduseră la timp în producţie cuptoarele noi de cărămidă refractară de la Turda, cu două sute de mii de lei economie peste plan. Numai el, Răducu, nu putea să se bucure. Lipsise trei zile la rînd de la şcoală, luase un trei la istorie pentru lecţia neînvăţată şi un patru pentru o compunere făcută la repezeală, într-o recreaţie. In ziua aceea ar fi vrut să se ducă la şcoală. dar decît să mai ia o notă rea, s-a gîndit că-i mai bine să meargă la nenea Felix. Dar cum a ieşit pe uşă şi-a dat seama că nici la nenea Felix nu putea să se ducă. Ce să facă cu ghiozdanul? Un pionier, hoinărind pe stradă cu ghiozdanul în spate, în toiul dimineţii, ar fi dat oricui de bănuit. Ca să lase ghiozdanul în ascunzătoare şi să se furişeze pe poartă, nu mai putea nici asta: tata, de bucuros ce era, îşi atîrnase oglinda afară în cuiul din fereastră şi se apucase să se bărbierească. Fluiera vesel şi habar n-avea prin ce suferinţe trece Răducu. Băiatul l-a pîndit cît l-a pîndit, gîndindu-se că poate după aceea o să se culce. Doar călătorise toată noaptea cu trenul! Dar, de unde! S-a dus să sape rondurile de flori şi să spargă lemne ca să încălzească baia.

Dimineaţa aceea n-avea s-o uite Răducu toată viaţa lui. De frică şi de ruşine s-a ghemuit cu tot cu ghiozdan, în butoi. Da, în butoi, acolo s-a chinuit, cu genunchii la gură, mult timp, pînă la găsit taică-su. De atunci nu-l mai scoate din Diogene. Iar Lupeş s-a strîmbat de rîs cînd a auzit:

— Şi cum zici, măi, că te-a găsit? Chiar în butoi? Chiar acolo? Ie, ia mai povesteşte-mi totul de la început; n-am mai auzit de mult ceva atît de vesel!

Cînd l-a văzut atunci că rîde şi nici nu-i pasă de păţania lui, a simţit pur şi simplu că-l urăşte.

Dar Lupeş a păţit-o mai rău cu maică-sa. L-a mustrat atît de aprig că a fugit de-acasă. Nimeni nu ştia unde s-a dus, pînă s-a aflat că-i la Periş, la bunică-sa dinspre tată. Are şi tată Lupeş, dar acum locuieşte departe, tocmai în celălalt capăt al ţării. Cînd s-au ştiut lucrurile acestea la şcoală, toţi au început să-l privească cu alţi ochi pe Lupeş. Dar degeaba l-a adus maică-sa îndărăt, acasă, pentru că s-a îndărătnicit şi nu mai dădea pe la şcoală cu zilele. Cît s-au luptat tovarăşa învăţătoare şi tovarăşa Iulia, instructoarea, cu îndărătnicia asta a lui! Trebuiau să se ţină după dînsul la fiecare pas, ca după un copil mic, şi de-abia l-au scos la liman numai cu două corigenţe!

. . . .

Pantofii tatii lucesc de mult, ca oglinda Dar Răducu îi lustruieşte în neştire. Nici el nu ştie ce-i cu dînsul de s-a întristat atît de tare. Ia din nou sandalele mamei şi le migăleşte cu pensula albeaţa imaculată de Eg-gü. Şi-i ticluieşte, alături ,după mărime, pe ale lui, între pantofii tatei, botoşi şi uriaşi, şi între sandalele cu tocuri caraghioase [illegible] nişte mosorele. Inima i se sfîşie de d[illegible]rere pentru Lupeş, prietenul lui, care [illegible] poate să pregătească asemenea lui ace[illegible]te şase perechi de încălţări pentru va[illegible]canţă la mare.

— Psst! Măi!

E Lupeş. A venit din nou. Il priveş[illegible] printre zăbrelele gardului. Şi ochii [illegible] sclipesc ciudat, înfriguraţi. Unde a fost[illegible] De unde a răsărit?

— Măi, auzi, am venit să-ţi sp[illegible] ceva. Ştii, a venit tata. A venit cu b[illegible]nica. Pe cuvîntul meu, a venit tat[illegible] Vrea să mă ia cu el. Mama spune [illegible] nu mă dă decît dacă vreau eu să [illegible] duc. Tu ce spui, să mă duc? El stă [illegible] Văliug. Este acolo o hidrocentral[illegible] Vrea să mă facă electrician, ca şi dî[illegible]sul, aşa a zis. Ce zici, să mă duc?

Răsună paşi în sală şi tata apare [illegible] prag.

Lupeş s-a speriat şi a fugit. Tata [illegible] zice nimic. Se uită lung, duios, la f[illegible]ciorul lui, dar băiatul sare de pe banc[illegible] O dragoste caldă, arzătoare, îi umple fii[illegible]ţa. Se aruncă în braţele lui suspinîn[illegible] fericit:

— Tăticule, şi Lupeş pleacă în v[illegible]canţă. A venit tatăl lui. A venit să-l [illegible] în vacanţă!

Tata îl strînge tare la piept şi-i şo[illegible]teşte la ureche cu duioşie:

— Da, da! Diogene dragă, a ve[illegible] vacanţa!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcol[illegible]
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".